

Καὶ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ λύπη εἶναι ἐπι-
νετά· ἐκεῖνος μὲν εἶναι ἴδιος τῶν θνητῶν,
αὕτη δὲ ἀρμόζει, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς
ἀγγέλους.

Ἄλλ' ὁ δημιουργήσας τὴν γενεὰν τῶν
βασιλέων ἠθέλησεν ὅπως οὗτοι ὦσι πλέον
ἢ ἄνθρωποι... ὀφείλοντες νὰ καταπίνωσι
τὰ δάκρυά των, νὰ μὴ αἰσθάνωνται τὴν
κραυγὴν τῆς φύσεως... ἀλλὰ δύνανται ;...

Ὁ Μαμφρέδης ἐπλησίασε τρέμων... καὶ
ὁμως δὲν ἔπρεπε νὰ τρέμη... ἦτο βασιλεὺς
... ἀλλὰ ἡ περιβάλλουσα αὐτὸν δὲν ἦτο
σάρξ ;... τὸ ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτοῦ κυκλο-
φοροῦν δὲν ἦτο αἷμα ;... ἡ κινουσα τὰ
μέλη του δὲν ἦτο ψυχὴ ;

— Ἐλένη ! Ἰόλη ! Μαμφρέδινε !... σύ-
ζυγε ! τέκνα μου !... διατί μένετε εἰς τὸ
ὑπαιθρον ; δὲν βλέπετε ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι
θουελλώδης καὶ ἐπίκειται ἡ καταγίγ ;

— Διατί ἀναχωρεῖς χωρὶς νὰ μὰς ἀπο-
χαιρετίσης ; διατί ἀναχωρεῖς χωρὶς νὰ
μὰς λάβῃς μετὰ σοῦ ;... ἀπήνησεν ἡ βα-
σίλισσα διὰ νέας ἐρωτήσεις.

— Μετ' ἐμοῦ ! Νὰ διακινδυνεύσητε ἐν
μέσῳ τῶν ὄπλων, ἐν μέσῳ τῆς λύσεως τῶν
ἐξηγριωμένων στρατιωτῶν, ἐν μέσῳ τοῦ
θορύβου τῶν μαχῶν, ἐν μέσῳ τῶν θανάτων
... τῆς σφαγῆς ;...

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἦλθεν ὡσεὶ
διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στόμα του... ἠθέλησε
νὰ τὴν συγκρατήσῃ... καὶ ἐξέπνευσεν ἐπὶ
τῶν χειλέων του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ πρῶτον :

ΠΑΛΗΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΥΠΟ

M. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Εἶσαι ἀδυσώπητος ! ἀνέκραξεν ἡ
Σάρρα, πάντη καταβεβλημένη. Καὶ ἐν
τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς, ἔκλαιεν.

— Ἄ ! εἶμαι ἐπάρατος ! ἐτονθόρυσε...
Τί νὰ πράξω ὅπως κατευάσω τὴν ἐν ἐ-
μοὶ τρικυμίαν ταύτην ;

— Τὸ καθήκόν σας, εἶπεν ἀξιοπρεπῶς
ἡ δεσποινίς.

Ἡ Σάρρα ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

— Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία λέξις σας ;
ἠρώτησεν.

— Ἦτο ἡ πρώτη, ἔσται δὲ καὶ ἡ τε-
λευταία, ἀπεκρίνατο ἡ Λευκή.

Μὴ προσθεῖσα λέξιν ἡ Σάρρα διέβη πρὸ
τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Λευκὴ ἐκάθησε μηχανικῶς καὶ διε-
τέλει ἐπὶ πολὺ σκεπτομένη, καταβεβλη-
μένη πάντη ὡς μετὰ μακρὸν κάματον. Αἱ

ιδεαὶ ἐκυμαίνοντο συγκεχυμέναι ἐν τῷ
ἐγκεφάλῳ αὐτῆς, μὴ κατορθούσης νὰ συμ-
πῆξῃ αὐτὰς ἐν ἐνὶ σημείῳ.

Δίσθημα τρόμου ἐδέσποζε τοῦ πνεύμα-
τός της. Ἦν πεπεισμένη ὅτι ἡ Σάρρα ἔ-
μελλε νὰ τὴν ἐκθέσῃ εἰς σπουδαίους κιν-
δύνους. Ὅποιους ὁμως ; δὲν ἠδύνατο νὰ
συλλάβῃ.

Δὲν εἶχε, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, τὴν δύνα-
μιν τοῦ νὰ προῖδῃ, ἀλλ' ἠσθάνετο ἐαυ-
τὴν ἀπειλουμένην.

Τόσῳ εἶχεν ἀποκάμῃ ἐκ τοῦ ἀγῶνος
τούτου, ὥστε διανοήθη, ὅτι, ἂν ἐξφανί-
ζετο αἰφνης, θὰ ἦτο σωτηρία δι' αὐτήν.

Δὲν θ' ἀνεμίγνυτο πλέον εἰς τὰς φρικώ-
δεις ἐκείνας ραδιουργίας, ἀλλὰ θὰ ἔζῃ ἐν
ἀναπαύσει καὶ λήθῃ. Παρασυρθεῖσα ὑπὸ
τῶν μαύρων τούτων σκέψεων της, ἀνεπό-
λησε τὴν ἡμέραν τῆς θανάτης τοῦ πατρός
της. Ἐπανέβλεπε τὸ νεκροταφεῖον μετὰ
τῶν ἀφύλλων δένδρων τοῦ φθινοπώρου,
τοὺς ψυχροὺς μετὰ τῶν στεφάνων των
τάφους, τὸ ἀδιάφορον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἕνα μόνον ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ
παρεκκλησίου, μέλανα ἐνδεδυμένον καὶ
κλαίοντα σιωπηρῶς.

Ἄ ! πόσον τὸν εἶχεν ἀγαπήσῃ ἀπὸ τῆς
ὄρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχεν ἐμφανισθῆ
αὐτῇ συμμεριζόμενος, μόνος ἐκ πάντων,
τὴν βαθεῖαν θλίψιν της ! Καὶ ὁμως, αὐ-
τὸς ἦν ἡ αἰτία τῶν τόσων ταλαιπωριῶν
της !

Διὰ τοῦ ἀναπεπταμένου παραθύρου,
φαιδροὶ γέλωτες ἀνῆρχοντο μέχρις αὐτῆς.
Τὰ βλέμματά της ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ
κῆπου.

Ἐν τῇ μεγάλῃ δεξαμενῇ ἐντὸς ἐλα-
φρὰς λέμβου, ὁ La Livinière, ὁ Πομπε-
ράν, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κυρία Smor-
den περιεπάτου ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν
κύκνων, μεγαλοπρεπῶς νηχομένων, ὀπι-
σθεν τῆς λέμβου.

Ἡ κυρία Πομπεράν ἠθέλησε νὰ κωπη-
λατήσῃ, ἀλλ' αἱ κεχειριδωμένοι χεῖρές
τῆς δυσχερῶς ἐχειρίζον τὰς κώπας.

Ἐπληττε τὸ ὕδωρ ἀτάκτως, ἀνατι-
νάσσουσα αὐτὸ καὶ ραντίζουσα τοὺς
ἐπιβάτας, οἵτινες ἐγέλων διὰ τὰς ἀγω-
νίας καὶ τὴν ἀδεξιότητά της.

Ἰπὸ τὸν μέγαν πῖλον τὸ πρόσωπόν της
ἦν καταπόρφυρον, καὶ ὡς ἐκ τῆς βιαίας
ἀναπνοῆς αἱ παρειαί της ἐξοιδημένοι.

Καθήμενος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐξώστου,
ὁ κόμης ἐκάπνιζεν ἡσύχως σιγάρον, θεω-
ρῶν τὴν εὐάρεστον ταύτην εἰκόνα.

Ὁ Φροσσάρ περιεπάτει τὸν νοῦν ἔχων
εἰς τινὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ἡ ἀντίθεσις, μετὰ τῆς εἰρωνικῆς
ταύτης σκηνης καὶ τῆς φρικώδους συγ-
χύσεώς της ἐπληξῆς τὴν Λευκὴν.

Ἐνόησε τὴν ἀνάγκην νὰ νικήσῃ ἐαι-
τὴν δεικνύουσα τοὺς πᾶσιν ἤρεμον μορφήν.

Ὁ πόλεμος, ὃν ἡ Σάρρα ἐκήρυξε κατ'
αὐτῆς, ἔμελλε ν' ἀρξῆται ἐν παραθύστῳ.
Ἐκάστη ριπτομένη βολὴ θὰ ἐβάλλετο ἐν
τῇ σκιά, καὶ αἱ φρικωδέστεραι ἀπειλαὶ
ἔδει νὰ φέρωσι τὸ προσωπεῖον τοῦ μει-
διάματος.

Ἦύνατο ἄρα ν' ἀντίσχη εἰς τοιοῦτον

ἀγῶνα ; Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ λιποτακτήσῃ
ταχέως ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἠδύ-
νατο νὰ ἐξέρῃ πρόφασιν τινὰ καὶ ν' ἀπο-
μακρυνθῇ μετὰ μίαν ἐβδομάδα. Θὰ μετέ-
βαιεν εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ θὰ εὐρι-
σκεν ἄσυλον καὶ ἡσυχίαν κατανούξεως.

Ὁ κόμης ἐγίνωσκε τὰς θρησκευτικὰς
ιδεὰς της, ὥστε οὐδόλως παράδοξος ἦθελε
φανῆ αὐτῷ ἡ αἵτησις τῆς ἀνεψίας τοῦ
μεταβῆναι διὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸ μονα-
στήριον πρὸ τοῦ ἄρξαι νέαν ὑπαρξιν.

Ἀνακουφισθεῖσα ὑπὸ τῆς ιδεᾶς ταύτης
τῆς μελλούσης ἡρεμίας καὶ ἀναπαύσεως,
ἠσθάνθη ἐαυτὴν ἐτοιμὴν ν' ἀντιμετωπίσῃ
τὰ βλέμματα τῶν ξενιζομένων ἐν τῷ
πύργῳ, καὶ κατῆλθε.

Βλέπων αὐτὴν ὁ κόμης, προσῆλθε.

Τὴν ἐθεώρησεν ἡρέμα.

Ἡ Λευκὴ ἐμειδίασε περιπαθῶς, ἡ καρ-
διά της ἐπλημμυρήθη ὑπὸ φιλοστοργίας,
καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ γέρον-
τος, ἠρέισθη ἐπ' αὐτοῦ.

Δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
της, ἅτινα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ.

Ὁ κόμης, συγκινηθεὶς, ἔσφιγγε τὴν
χεῖρα αὐτῆς, καὶ ἄγων αὐτὴν διὰ βρα-
δείων βημάτων ὑπὸ τὰ δένδρα,

— Προσφιλὲς τέκνον, εἶπε, γινώσκεις
τώρα πόσον σπουδαία ἐπακόλουθα δύνα-
ται νὰ ἔχη ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης. Ἐπὶ
μίαν ὥραν διήλθομεν πάντες διὰ τρομε-
ρῶν ἀγωνιῶν. Ἄλλ' αἱ νεάνιδες εἶναι μι-
κροχέμυθοι. Σὲ ἠνάγκασα ἐν τούτοις, ὄχι
πρὸ πολλοῦ, νὰ ὁμολογήσῃς, ἂν δὲν ἠγά-
πας τινὰ. Δὲν δύναται τις ν' ἀπατήσῃ
τὸν πατέρα του, βλέπεις, καὶ εἶμαι πα-
τὴρ διὰ σέ.

Ὁμιλῶν οὕτω τῇ ἐμειδίᾳ μετὰ πολλῆς
γλυκύτητος, ἡ δὲ εἰς τὰς τραχείας δια-
ταγὰς εἰθισμένη φωνὴ του ὑπέτρεμεν ὡς
ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— ὦ ! σκληρῶς ὑπέφερα νομίσας ὅτι
ἔχω νὰ τιμωρήσω ἀγνώμονας ! ἐξηκολού-
θησε, γινόμενος σοβαρώτερος. Ἦστεῖζό-
μην ἄλλοτε περὶ τῶν ζηλοτύπων καὶ τῆς
ζηλοτυπίας, βλέπω ὁμως ὅτι εἶχον ἀδι-
κόν, ὀμιλῶν περὶ πράγματος, ὅπερ ἡ-
γνόουν. Σήμερον ἐνωῶ, ὅτι ὑπάρχουσι
στιγμαί, καθ' ἃς, παραφερόμενός τις ὑπ'
ὀργῆς, ἀπόλλυσι τὸ λογικὸν καὶ δύναται
νὰ προβῆ εἰς φόνον.

Ἡ Λευκὴ, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ τόνου
μεθ' οὗ ὁ κόμης προέφερε τοὺς τελευ-
ταίους τούτους λόγους, ἐποίησε κινήμα τι,
ὡσεὶ ἠθέλε νὰ κωλύσῃ τὸν ὑψωμένον ἤδη
βραχίονα.

— Ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρον ἐξέφερεν ἤδη
τὴν θανατικὴν ποιήν του Σεβεράκ.

Προσεπάθησε νὰ ἀστερευθῇ.

— Μετὰ πόσης ἡσυχίας ψυχῆς ὀμιλεῖτε
περὶ φόνου, θεῖτε, εἶπε παρατηροῦσα προσε-
κτικῶς τὸν στρατηγόν.

— Ναί, ἔχω ἡσυχον τὴν ψυχὴν σήμε-
ρον, ἀλλὰ χθὲς ἐσπέρας ἔμαθον τί σημαί-
νει «νὰ βλέπῃ τις κόκκιναν»... Ἐσχον ἐπὶ
τινα δευτερόλεπτα πέπλον ἐξ αἵματος πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἂν δὲν ἤρχεσο σύ, ὡς
σωτὴρ ἄγγελος...

Ὁ κόμης ἐμεινεν ἀναυδος ἐπὶ τινὰς

στιγμάς, και έξακολουθῶν κρυφίως μελετηθεῖσαν ιδέαν.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν μου, φεῦ! πρέπει νὰ ἦναι τις ἐπιεικὴς πρὸς γυναῖκα. Εἶναι μεγάλη ἀπερικοψία τὸ νὰ ἐλπίζῃ τρυφερότητα ἐξ ἑνὸς ἀξιολατρεύτου πλάσματος, οὐτινος δύναται νὰ ἦναι πατήρ... καὶ τὸ ἐγκλημα τῆς, ὅσα βδελυρὸν καὶ ἂν ἦναι, δύναται νὰ ἔχη ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις... Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ; ὁ προστατευόμενος, ὁ εὐνοούμενος, ὁ φίλος, εἰς δὲ ἀνοίγετε τὰς μεγίστας θύρας τῆς οἰκίας σας ὅπως κλέψῃ τὴν τιμὴν σας!...

Ἐσφιγξε τὰς πυγμὰς μετὰ ῥώμης, ἐπανευρῶν τὴν συγκίνησιν τῆς τραγικῆς ἐκείνης ὥρας. Εἶτα ἀναλαβὼν τὴν ψυχραμίαν του,

— Εἰς ναύαρχος ἐκ τῶν ἡμετέρων, οὐτινος τὸ συμβᾶν εἶναι εἰσέτι πρόσφατον εἰς τὴν μνήμην πάντων τῶν συγχρόνων μας, προσεβλήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς δυστυχίας ἢ γυνὴ του ἀπάτησεν αὐτὸν μεθ' ἑνὸς ἀξιοματικοῦ του. . . Ἐδῶκε λοιπὸν τὴν παραίτησιν του, κατέθηκε τὰς ἐπιωμαίδας του, ἐμονομάχησε μετὰ τὸ νέου.

— Καί; ἠρώτησεν ἡ Λευκή, πεπηγυῖα.

— Καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης μετὰ φοβερᾶς ἡρεμίας. Ἄλλὰ σοὶ ζητῶ συγγνώμην, τέκνον μου. Σοὶ ὠμίλησα ἀσυνέτως περὶ θλιβερῶν πραγμάτων, ἄτινα δέον οὐδέποτε νὰ λυπῶσι τὴν καρδίαν σου. Σὺ εἶσαι τὸρα νεαρὰ ἔτι· δὲν ἠξέυρεις τί εἶναι θλίψις, θὰ μοὶ τὴν συγχωρήσῃς. Ἄ! ἐπιθυμῶ νὰ εἶσαι εὐτυχής! Ἄν ὁ Σεβεράκ, μετὰ τὴν μεγάλην εὐνοίαν ἣν παρέσχες αὐτῷ δεχομένη τὴν χεῖρά του, δὲν σὲ ἀγαπᾷ δι' ὅλου τοῦ βίου του. . . Ἄλλὰ σὲ ἀγαπᾷ, διότι, ἦτο καὶ αὐτὸς παρηλλαγμένος πολὺ πρὸ ἑνὸς ἔτους.

— Ἀκούσατε, θεῖέ μου, ἰδοὺ ὁ αἷτιος ὅλου τοῦ κακοῦ, εἶπεν ἡ Λευκή, μετὰ προσπεποιημένης φαιδρότητος, δεικνύσα τὸν Μερλώ ἐρχόμενον δι' ἀποτόμου ὕφους.

— ὦ! ναί! πράγματι εἶναι ὁ χειρότερος ἀνθρώπος ἐξ ὅσων ζῶσι ὑπὸ τὸν οὐρανόν! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Ἄ! λοιπόν! συνταγματάρχα, πῶς εἶσαι σήμερον; Ἦκουσα νὰ πυροβολῆς διὰ τοῦ πιστολίου ἐντὸς τοῦ φυτοκομείου, ἢ χεῖρ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἀξίζου ἀκόμη! Τίνας λοιπὸν σκοπεύεις νὰ βάλῃς γεαλιὰ.

— Θὰ ἴδῃς! ἐγόγγυσεν ὁ Μερλώ.

— Λοιπὸν τὸρα, ὅποτε συζεύγνυται ἡ ἀνεψιά μου, οὐδένα λόγον ἔχεις ν' ἀποποιήσῃ τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὸν Φροσσάρ. . .

— Φροσσάρ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον στρατιώτης, ὀπισθοβατῶν, ὡσεὶ παρετήρησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του ὄφιν.

— Μὲ ζητεῖτε, συνταγματάρχα; ἠκούσθη γλυκεῖα τις φωνή.

Καὶ ὁ Φροσσάρ, φανείς, ἀπηύθυνε τῷ διώκτῃ του τὸ ἐρασμιώτερον μειδιᾶμα.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ, φιλιώθητε μετὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ νέου, εἶπεν ὁ στρατηγός. Ἦ ἔχθρα σου, ἦτις βασιζέται ἐπὶ τοῦ μηδενός, εἶναι γελοία.

— Μέλλω ἀκριβῶς νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν κύριον, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, δεικνύων

τὸν Φροσσάρ, καὶ λίαν καταλλήλως ἦλθε.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, συνταγματάρχα, ἐπανελάβην ὁ συμβολαιογράφος. Καί, ποιήσας σημεῖον συνενόησεως τῷ κόμητι καὶ τῇ δεσποινίδι, ἐτέθη ἀπέναντι τοῦ Μερλώ.

Ἄλλ' ὁ κόμης μετὰ τῆς Λευκῆς διευθύνθησαν πρὸς τὴν δεξαμενὴν, ἔνθα οἱ ἐπιβάται διεσκέδαζον ὑπὸ τὴν πλοιαρχίαν τῆς κ. Πομπεράν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μερλώ, μείνας μόνος μετὰ τοῦ Φροσσάρ, ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν ἐξήγησιν. Ἐχθὲς βράδου, κύριε, μοῦ ἐκάμετε μερικὰς προσβολὰς. . .

— Ἀληθέστατα, συνταγματάρχα, διέκοψεν ὁ Φροσσάρ, ἀτενίζων εὐθὺ τὸ ἄγριον βλέμμα τοῦ Μερλώ.

— Ἄλλὰ ξεύρετε ὅτι εἴσθε αὐθάδης; ἀνέκραξεν ἐκπληκτός ὁ Μερλώ.

— Πολὺ μάλιστα, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Φροσσάρ ψυχρῶς, καὶ πιστεύω νὰ γείνω ἀκόμη αὐθαδέστερος εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης ἔμεινεν ἐκπληκτός, ἐρωτῶν ἑαυτὸν μὴ ὄνειρεύετο ἢ μὴ μετεμορφώθη ὁ Φροσσάρ.

Ἄλλ' ὁ ὑπομονητικὸς νεανίας, ὁ κύπτων τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰς προσβολὰς αὐτοῦ, ἐξηφανίσθη. Ἄντ' αὐτοῦ ὁ Μερλώ ἔβλεπε νέον ζωηρὸν καὶ θρασύν, πρόθυμον εἰς τὴν ἐπίδειξιν καὶ ἔτοιμον εἰς τὴν ἀπάντησιν.

Ἄλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἡττημένον· ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ νέον ἀγῶνα.

— Ἄλλὰ, κύριε, εἰμπορῶ, νὰ σὰς ζητήσω αὐστηρὸν λογαριασμὸν διὰ τὴν διαγωγὴν σας.

— Ζητήσατε, συνταγματάρχα.

— Μετεχειρίσθητε βία ἐπάνω μου.

— Μάλιστα.

— Καὶ τολμᾶτε νὰ τ' ὁμολογήτε;

— Τολμῶ, καὶ θὰ τολμῶ πάντοτε εἰς τὸ ἐξῆς. Ἐπὶ πολὺν χρόνον, συνταγματάρχα, προσεπάθησα νὰ πράνω ὑμᾶς διὰ τῆς γλυκύτητος. Σὰς περιεποιήθην, σὰς ἐθάψεσα, σὰς ἐκολάκευσα. Εἰς ὅλην τὴν συμπεριφορὰν μου ταύτην ἀπεκρίνασθε διὰ προσβολῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶμαι πείσμων, ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω τακτικὴν. . . Καὶ τοῦ λοιποῦ σκοπῶ, εἰς τὰς μεθ' ὑμῶν σχέσεις μου νὰ φαίνομαι τόσον δυσάρεστος, ὅσον εἴσθε ὑμεῖς αὐτοί.

Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης ἐθαμβώθη. Πρῶτην ταύτην φορὰν τῷ ὀμίλῳ ἐπὶ τοιοῦτου τόνου.

Ἄλλ' ἐζήτησε νὰ εὐρῇ μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν δεικτικῶν λέξεων, αἵτινες πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ συνομιλητοῦ ὡς ροπαλοῦ πλήγμα. Οὐδὲν εὐρε, καὶ ἔμεινε κεχηνώς.

— Γινώσκω καλῶς ὅτι τοῦτο θὰ μοὶ εἶναι δυσχερές, ἐξηκολούθησεν ὁ Φροσσάρ, μετὰ στωικτικῆς μετριοφροσύνης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τοῦ παραδείγματός σας θὰ τὸ κατορθώσω. Καὶ κολακευόμενος ὅτι ἀπηντήσατε ἕνα χριστιανὸν τόσῳ ἀπότομον εἰς τὴν συμπεριφορὰν, ὅσον εἴσθε ὑμεῖς, θὰ συναινέσητε ἀδιστακτικῶς νὰ μοὶ παραχωρήσητε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας. . .

— Ποτέ! ἐφώνησεν ὁ Μερλώ, ἀνευρῶν τὸν λόγον.

— Θὰ ἴδωμεν!

— Πήγαινε στὸ διάβολο!

— Θὰ ὑπάγω.

Καὶ ἀποκρινόμενος εἰς τὸ κεραυνοβόλον ὄμμα τοῦ Μερλώ δι' ἐπιχάριτος ὑποκλίσεως, ὁ Φροσσάρ ἀφῆκε τὸν συνταγματάρχην ὑπὸ ἐντύπωσιν Μεδούσης.

Κραυγαὶ χαρᾶς αἴφνης ἀπέσπασαν αὐτὸν τῆς ἐκπλήξεώς του.

Ἄλλ' ὁ κόμης εἶχεν ἀναγγεῖλει εἰς τοὺς φίλους του τὴν εἰδησιν τοῦ συνοικεσίου τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ, καὶ πάντες, περικυκλώσαντες τὴν νεάνίδα, διεχέοντο εἰς συγχαρητήρια καὶ ἐγκώμια.

Βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃται καλλιτέραν ἐκλογὴν.

Καὶ ὁ Πέτρος ἦτο καθ' ὅλα ἀξίος αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ φροντίς, μεθ' ἧς ὁ Σεβεράκ ἐκράτησε μυστικὸν τὸν σκοπὸν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐβοήθησε λίαν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Πρὸ πολλοῦ ὁ Σεβεράκ ἠράτο τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ, ἔλεγεν ὁ κ. La Livinière, καὶ ἦτο ἐναργὲς ὅτι ἡ νεάνις δὲν ἔβλεπε δι' ἀδιαφόρου ὀφθαλμοῦ τὸν ὑπασιστὴν τοῦ θεοῦ τῆς.

Καὶ πάντες ἐν χορῷ ἀνέκραζαν:

— Λαμπρὸν ζεῦγος! ἐξαιρετὸν ζεῦγος.

Ἄλλ' ἡ κυρία Πομπεράν ἐλυπεῖτο μόνον ὅτι ὁ Σεβεράκ δὲν ἔφερεν οἰκογενειακὸν ὄνομα. Κυρία Σεβεράκ. . . ἀπλῶς. . . ἦτο πολὺ ξηρόν.

— Ἄλλ' ἀγαπητή, εἶπεν ὁ Γαστόν, ὁ Σεβεράκ βεβαίως θὰ ἐπιτύχῃ τῆς ἀδείας νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του καὶ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον μαρκησίου. . . Σεβεράκ Δεσυνῆ. Αὐτὸ θὰ ἦχῃ καλῶς! . . .

— Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ὁ Πέτρος δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ λάβῃ οὔτε ὄνομα, οὔτε τίτλον, εἶπεν ὁ Φροσσάρ. Ζῶμεν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὰ ὀνόματα ἔχουσι τὴν ἀξίαν των διὰ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες φέρουσιν αὐτά. . . Τί ἐστὶ εἰς Montmorency περιοριζόμενος νὰ συνεχίξῃ τὸ ὄνομα τῶν πάππων του; Δὲν εἶναι κάλλιον νὰ λέγηται κύριος ἀδιαφόρον τίς, καὶ νὰ δοξάσῃ δι' ἰδίων πράξεων ἑαυτὸν, ἢ νὰ φέρῃ ὄνομα δάνειον, ὡς πολλοὶ φέρουσι μεμισθωμένην βελαδαν; Πρέπει νὰ ἔχη τις μικρὰν δόσιν φιλοτιμίας ταῦτα πράττων! Καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσυνῆ δὲν θὰ λυπῆται καλουμένη κυρία Σεβεράκ, μάλιστα ὅτε ὁ σύζυγός της διοικεῖ σῶμα στρατοῦ.

Ἄλλ' ὡστε πάντες εἶχον προῖδῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην, ἦς ἕκαστος ἐξῆρε τὰ πλεονεκτήματα.

Ἄλλ' ἡ Σάρρα ὄφειλε ν' ἀκούσῃ πάσας ταύτας τὰς τετριμμένας ὀμιλίαις, νὰ ἐπιδοκιμαζῇ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ νὰ φαίνεται χαίρουσα, ἐνῶ κατεβιβρώσκετο ὑπ' ἀνεκφράστου ὀδύνης.

Ἄλλ' ἡ κοινὴ γνώμη, ἀντιπροσωπευθεῖσα ὑπὸ τεσσάρων πέντε ἀδιαφόρων καὶ φλυαρῶν τῶν ἀποτελούντων συνήθως τὰ συστατικὰ στοιχεῖά τῆς, ἐκηρύττετο ὑπὲρ τοῦ ὑμεναίου τούτου.

Πάντες οί ἄλλοι, οί παραδεχόμενοι τὰ γεγονότα τετελεσμένα, ὤφειλον ν' ἀσπασθῶσι τὴν γνώμην ταύτην.

Τίς ἠδύνατο πλέον, ἢ εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπικρίνη ταύτην τὴν ἔνωσιν; Τοιαύτη εἶναι ἡ κοινωμία.

Ἐπειτα ἡ Λευκὴ ἦτο ἡ ἀθώοτης, ἡ ἀρετὴ, ἡ Σάρρα ἡ πτώσις, τὸ ἔγκλημα. Μεταξὺ τῆς μὲν καὶ τῆς δὲ δὲν ὑπῆρχε δυνατὸς διαταγμός.

Ὅθεν πάντα ὅσα ἔμελλε ν' ἀκούσῃ, νὰ ἴδῃ ὁ Πέτρος, ἦσαν εὐνοϊκὰ τῇ Λευκῇ καὶ δυσμενῆ τῇ Σάρρᾳ. Συναυλία ἐγκωμίων ὑψοῦτο ἤδη περὶ τὴν νεάνίδα, καὶ ἔκαστος αἶνος ὑπὲρ αὐτῆς ἀναπεμπόμενος, ὤφειλε νὰ σύρῃ ὀπισθὲν τοῦ μομφῆν κατὰ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Σεβεράκ.

Ἡ μνηστὴ παρίστατο ἐστεμμένη δι' ὄλων τῶν χαρίτων. Κεκοσμημένη δι' ὄλων τῶν θελητήρων.

Ἡ ἐρωμένη θὰ ἐφαίνετο ἐνοχλητικὴ, διότι ἠγάπα ἐμμανῶς, τὸν ἐραστὴν τῆς, βδελυρά, διότι ἐπροσωποποιεῖ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος.

Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ μειονεκτικὰ, δι' ὧν ἐξήγει τὴν θέσιν τῆς, ἡ Σάρρα ἀπεφάσισε νὰ ἐμμείνη, ν' ἀντιστῆ.

Ἡ Λευκὴ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια μετ' ἐρασμίας εὐαρεσκείας. Εἰς τὸ πρόγευμα ἡ Σάρρα ἐδείχθη πως φαιδρότερα.

Πάντες ἐνόμισαν ὅτι ἡ τῆς Λευκῆς εὐτυχία προὔξενε τόσῃ ἀγαλλίασιν τῇ κομῆσῃ, ὥστε ἡ χαρὰ ἐξεχειλίζε τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Φροσσάρ ἐμάντευσε τὸν φλέγοντα τὴν νεαρὰν γυναῖκα πυρετόν, ὅστις μετέδιδε τὴν φλόγα ἐκείνην εἰς τοὺς λόγους τῆς καὶ τὰς λάμψεις εἰς τὰ βλήματα τῆς.

Διὰ τοὺς γνώστας τῆς σκηπῆς ἐκείνης ἡ Σάρρα ὑπῆρξεν ἀξιοθαύμαστος. Ὑπεστήριξε τὴν ἀνισον πάλιν, ἦν αὐτὴ αὕτη ἐδημιούργησε, μετ' ἀνδρείας ὑπερανθρώπου.

Ὑπὸ τὴν φαινομένην φαιδρότητα αὐτῆς ἐκρύπτετο φρικώδης ἀνυπομονησία. Ἀνέμενε τὸν Σεβεράκ.

Ἦλπιζε ν' ἀνακαλύψῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς του τὰ ἔγνη ταραχῆς καὶ ἀγωνίας, ὅμοια ἐκείνοις, ἀ αὕτη ὑφίστατο. Προσποιουμένη δὲ πάντοτε, ἐξεπλήρου τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὡς οἰκοδεσποίνης μετ' ἀπαρμιλλοῦ ζωηρότητος.

Ὁ κόμης, γοητευμένος, προσῆλθεν αὐτῇ.

— Τί ἔχετε λοιπόν, προσφιλῆς μοι; τὴν ἠρώτησεν, εὐδαίμων βλέπων αὐτὴν τόσῃ ἐρασμίαν.

— Ἐγώ; εἶπε, ἀλλ' εἶμαι λίαν εὐθυμος, ὡς ὑμεῖς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Ὁ κόμης ἐσκέφθη ὅτι κακῶς ἔπραξε νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν ἀξιολάτρευτον ταύτην γυναῖκα, ἔχουσαν ἀληθῶς τόσῃ ἀγαθὴν καρδίαν.

Ἄλλ' ὁ φλύαρος ἐκεῖνος Μερλώ, διὰ τῶν παραδόξων ἰδεῶν του, τῷ διέστρεψε τὸν νοῦν. Δὲν θὰ τὸν ἀκούσῃ πλέον, διότι εἶναι ἀνάξιον αὐτοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιαύτην πλάνην!

Ὁ Σεβεράκ ἀφίκετο περὶ τὰς πέντε ὥρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, ὅστις προβλέπων τὴν ἀνησυχίαν τοῦ φίλου του, διενεόθη νὰ ὑπάγῃ εἰς ὑπάντησίν του.

Ὅ, τι μᾶλλον ἐφοβεῖτο ὁ Πέτρος δὲν ἦτο μὴ εὐρεθῆ ἀπέναντι τῆς Σάρρας ἢ τοῦ κόμητος, ἀλλὰ μὴ φανῆ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Λευκῆς.

Ἀνῆλθε διὰ τρέμοντος βήματος τὴν κλίμακα καὶ λίαν συγκεκλινημένος προὔχωρσε.

— Ἀ! καλῶς τον! καλῶς τον! ἔψαλλεν ὁ Πομπεράν· κύριοι καὶ κυρίαι, ἔπρεπε νὰ παρασκευασθῆ χορός, ὅπως ὑποδεχθῶμεν τὸν μνηστῆρα ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις.

— Χαῖρε, εὐδαίμων ἀνθρώπε! ἀνέκραξε μετ' ἐμφάσεως ὁ La Livinier. Θριαμβεύεται πανταχοῦ! Ἐν πολέμῳ καὶ ἔρωτι.

— Καλημέρα, προσφιλῆς μοι τέκνον, εἶπε περιπαθῶς ὁ κόμης λαμβάνων τὴν χεῖρα, ἦν ὁ Πέτρος ὄρεγεν αὐτῷ μετ' ἀλγούσης καρδίας, καί, λίαν συγκεκλινημένος:

— Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἤδη διττῶς ὑμετέρα, προσέθηκε.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ! εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ὁ Φροσσάρ.

Ὁ Σεβεράκ ἔρριψεν ἐν βλέμμα περὶ αὐτόν, καὶ πράγματι δὲν εἶδε τὴν Λευκὴν. Ἀνέπνευσε.

Μόνῃ ἡ Σάρρα, ὀρθία, μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, ἐν ἀποφασιστικῇ στάσει, τὸν ἀνέμενε.

Προσέκλινε πρὸ αὐτῆς. Αὕτη τὸν ἐθεώρησεν ἠσύχως καὶ διὰ φωνῆς ἡρέμου:

— Αἱ λοιπόν! κύριε Σεβεράκ, εἶπεν, εἶδετε ὠραῖα ὄνειρα, ὑμεῖς;

Τὸ προσεκτικὸν οὖς τοῦ νεανίου διέκρινε τὴν μόλις ἐπαισθητὴν ἐπίχρωσιν, ἦν ἡ Σάρρα ἔβαλεν εἰς τὸν τονισμόν τοῦ ὑμεῖς.

Ἐνόησεν ὅτι ἡ νεαρά γυνὴ τὸν ἠρώτα:

— Ὑπεφέρατε ὡς ἐγώ.

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σιωπηρός. Ὁ Φροσσάρ, προσέχων εἰς πᾶν τὸ συμβαῖνον, ἐπλησίασε τὸν Πέτρον.

— Ἡ Δεσποινὴς Δεσυνὴ ἦτο ἐδῶ πρὸ στιγμῆς, εἶπεν ὑψηλοφώνως, ὥσει ἀπεκρίνατο εἰς ἐρώτησίν τινα τοῦ Σεβεράκ.

— Ἄλλ' ὑπῆγε νὰ ἐνδυθῆ διὰ τὸ γεῦμα, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ.

Καὶ ὁ Φροσσάρ, λαβὼν αὐτόν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἔστη εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ ἐξώστου.

Πάραυτα ἡ Σάρρα ἦλθε πρὸς αὐτούς, καὶ δέκα βήματα μακρὰν τοῦ κόμητος, ὅστις διελέγετο μετὰ τῆς Smorden:

— Μείνατε, κύριε Φροσσάρ, εἶπεν εἰς τὸν νέον θέλοντα ν' ἀπομακρυνθῆ. Δύνασθε ν' ἀκούσῃτε ὅ, τι μέλλω νὰ εἰπῶ ἢ παρουσία σας ἄλλως μοι εἶναι ἀναγκαία, διότι θ' ἀποτρέψῃ ὑπονοίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται· εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὡς κάλλιστον καὶ εὐθηνότατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτοτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακασιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπώτατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μοσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἀν εὐρεθῆ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50**, καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2**, προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μεταξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγουδάκια τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τὰ δημοτικώτατα ἤδη καταστάνα:

«Ἀχ, πῶς ἔμορφεῖς κι' ἀλλάξεις τὴν καρδιά σου»,

«Γιατί ποῦ καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς;»

«Ἀχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,

«Θυμήσου, ἀσπλαχνη, τὸν ἔρωτά μας»,

«Ρίχνω ἐπάνω σου ἓνα βλέμμα 'πού ἡ ψυχὴ μου

[ἐπιθυμεῖ],

«Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕνου

[γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά»,

«Μία μόνον ποῦ καὶ λατρεύω 'πού τὸν κόσμον στο-

[λίξει ἡ μορφή τῆς»,

«Εἰς τὸ γιάλο ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,

«Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδᾷ τὸ μυστικόν»,

«Ἀχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε φο-

[νῆα μου,

καὶ τόσα ἄλλα, μετὰ τὰ ὁποῖα, βοσκοπούλαις καὶ μοδιτρούλαις, ἢ δεσποινὶς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτρογαουδιστὴς τῆς κιθάρας, χρόνια τόρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδύλας τοὺς τὰ πάθῃ. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακασιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕῖΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10.